

I en aaben Konvolut laa et Hefte af et bekendt københavnsk Maanedsskrift, hvori Doktoren havde faaet optaget et Afsnit af sin „Levelære“, som han stadig arbejdede med. Det var første Gang, han fik noget trykt, saa Heftet havde været ventet med stor Spænding.

„Til Lykke!“ sagde hun og kyssede ham igen. „Jeg har naturligvis ikke kunnet dy mig for at kigge i det. Det ser rigtig pænt ud.“

En Timestid efter pakkede hun sine Sysager sammen for at gaa i Seng. Hun var pludselig bleven meget bleg og pressede Øjne og Mund fast sammen.

Doktoren, der havde mærket hendes Uro, sprang op.

„Er det Barnet?“

Hun nikkede.

„Du kære, kære —“ sagde han og strøg hende over Haaret, mens hun frysende lagde sig ind til hans Bryst.

„Du lille Stakkel!“

Da Smerten var ovre, rettede hun sig op og kyssede hans Mund.

„Min søde Mand! Nu faar du Fred for mig en lille Tid. Jeg veed godt, jeg har været dig til Plage. Men nu skal det nok blive bedre. Jeg forstaar ikke, hvordan det kan være; men jeg er helt rolig. Føl en Gang mit Hjerte! — Men gaa nu ud og væk Pigerne! Vi maa jo have Børnene flyttet, og —.“

Hun maatte standse for at undertrykke en Støn. Med en ny Kuldegysning sank hun ind til ham og greb krampagtig om hans Arm.

„Kom — du maa lægge dig!“ sagde han.